

binde sig selv til en vis saadan ufravigelig Fortolkning, saa kunde det dog aldrig binde Lands-thinget eller Regjeringen til den samme, ligesaa lidt som Landsthinget eller Regjeringen igjen kunde binde Folkethinget i saa Henseende; det maatte da altsaa være de 3 Myndigheder tilsammen, det maatte være den hele Lovgivningsmyndighed, som skulde have hele Retten til en saadan authentisk Fortolkning af Grundloven. Men, naar den nu vilde øve den, saa er det jo altsaa klart, at den skulde da kunne binde ogsaa Domstolene; det mener jeg nu, kan den ikke, den kan det ikke, saasandt som Domstolene føle deres Selvstændighed og have Mod til at hævde den, og hvad der vel snarest maatte høres fra Domstolene, det vil ialtsald høres, og det vil gjøre sig gjældende fra een Side eller fra en anden, og det er det, at, naar Lovgivningsmagten og Myndigheden, naar den vilde give en authentisk Fortolkning af Grundloven, da kan den ikke gjøre det, uden at den skal sætte enten andre Ord istedetfor Grundlovens Ord eller føie andre Ord dertil, og, hvilken af Deleene den end gjør, da overstrider den aabenbart sine Grændser, thi Grundloven har selv bestemt og Danmark gennem den, at der maa ingen Forandring ske i Grundloven, altsaa, hverken maa dens Ord forandres eller maa der føies nye Ord til den, uden paa en ganske færegen Maade efter en vis langsommelig Forhandling, og nu, dersom der var nogen Magt i Landet, som kunde give en authentisk Fortolkning, som skulde have samme Myndighed og samme Gylldighed som Grundloven, da var det jo kun paa en Omvei, at man pludselig forandrede Grundloven. Derfor er det, jeg ingenlunde opgiver Principet, men haaber at gennemkæmpe det.

Formanden: Jeg skal i Anledning af den ærede Talers Uttringer blot tillade mig den korte Bemærkning, at der for Diebliffet aldeles ikke er Tale om authentiske Fortolkninger af den Natur, som der her blev paabe- raabt (Nei!). Der er kun Tale om at overholde Grundloven, hvilket er Thingets Pligt, og jeg haaber ikke, at Noget vil modstige dette, at, medens der kan være forskjellige Meninger om hvad der er overeensstemmende med Grundloven eller ikke, saa er det paa den

anden Side aldeles vist, at Majoriteten i Thinget maa til enhver Tid være sig det klart bevidst, at, hvad der til en given Tid diskuteres, er i Overeensstemmelse med Grundloven, thi ellers vilde jo Majoriteten befinde sig i et Brud med Grundloven og diskutere, hvad der kun under Former, som Grundloven selv foreskriver, kan komme til Forhandling, nemlig som Andragender til Forandringer i Grundloven. Hvad det her kommer an paa at bestemme, er, om det Forslag, som for Diebliffet foreligger til Forhandling, ansees grundlovsstridigt eller ikke, men en authentisk Fortolkning kan ingenlunde Thinget og allermindst Formanden ville indlade sig paa at give.

Tscherning: Det var mig hjært at høre den ærede Formand udtale sig over, at det var kun en Majoritetsbeslutning, saa at sige, for dette Dieblif, hvad vi gjorde igaar, og hvad vi kunde komme til at gjøre idag; det er en Bestemmelse, som Folkethinget tager for den Maade, hvorpaa det for Diebliffet vil forhandle denne Sag; det er slet ikke nogen Fortolkning, som udstrækker sig længere end til at udøve Politie, om jeg saa maa sige, her i Salen (Ja, ja!). Da jeg holder den Bet, som vi betræde, for skadelig for Staten og farlig for Embedsstanden, saa har jeg ikke villet lade hengaae upaataalt den, som det forekommer mig, aldeles uklare Opfattelse af Grundloven, som er udtalt af den ærede Underviisningsminister, eller det er maaffee uret, at jeg ikke siger det ærede Medlem for Frederiksværk, det ærede Medlem for Frederiksværk altsaa har i § 78 søgt en nærmere Bestemmelse af Grundlovens Udtryk i § 22 „for visse Classer af Embedsmænd,“ idet han har meent, at denne Undtagelse, som her er omtalt, skulde være en Undtagelse med Hensyn til Pensionsberettigelse eller Ikke-Pensionsberettigelse, men lader os læse § 78, saa skulle vi see, at det er en ganske anden Art Undtagelse, thi det er med Hensyn til Affatteligheden. § 78's Hovedbetydning, eller man kunde snarere sige dens eneste Betydning, det er Dommernes Uaffattelighed, det er ikke deres Pensionsberettigelse, men det er deres Uaffattelighed og deres Frihed eller Undtagelse fra at kunne forflyttes; det hedder nemlig i § 78 saaledes: „Dommerne have i deres Kald alene at